

Zmŕtvychvstanie

(spracované podľa katechézy Pápeža Leva XIV. z 1. októbra 2025)

Naša viera a nádej sú pevne zakorenené v Kristovom zmŕtvychvstani. Toto tajomstvo je prekvapujúce nielen pre zmŕtvychvstanie samotné, ale aj pre spôsob, akým o ňom evanjeliá píšú. Ježiš neprichádza ako dobyvateľ. Jeho vzkriesenie nie je pomstou na nepriateľoch. Je to svedectvo, že láska dokáže po ťažkej prehre znovu vstať a pokračovať vo svojom putovaní.

Keď vstaneme po traume, ktorú nám niekto spôsobil, často je prvou reakciou hnev, túžba po odplate. Zmŕtvychvstalý takto nereaguje. Nehovorí o odvete, nepoužíva gestá moci, ale s miernosťou ukazuje radosť lásky, ktorá je väčšia ako každá rana a silnejšia, ako každá zrada.

Zmŕtvychvstalý sa túži vrátiť do spoločenstva priateľov a pomôcť im prekonať pocit viny. Vidíme to, keď Pán prichádza do večeradla k učeníkom, ktorí sú uzatvorení v strachu. Ježiš po tom, ako zostúpil k zosnulým, aby ich oslobodil z tône smrti, vstupuje do zatvorenej miestnosti toho, kto je paralyzovaný strachom a prináša dar, o ktorý by sa nikto neodvážil žiadať: pokoj.

Tento takmer obyčajný pozdrav: „*Pokoj vám!*“, je sprevádzaný takmer nevhodným gestom: ukázal im ruky a bok. Prečo ukazuje svoje rany tým, ktorí ho v ťažkej chvíli opustili a rozutekali sa? Prečo radšej neskryje znaky bolesti a nevyhne sa tomu, aby sa učenici museli hanbiť?

Evanjelium hovorí, že učenici sa zaradovali. To je možné, pretože Ježiš je úplne zmierený s tým, čo podstúpil a už neexistuje nevraživosť. Rany neslúžia na karhanie, ale na potvrdenie lásky silnejšej ako každá nevera. Sú dôkazom, že práve vtedy, keď odpadávame, Boh sa nás nevzdáva. Ježišova láska neponižuje. Jeho rany sú dôkazom, že utrpenie malo zmysel.

My, naopak, často skrývame naše rany buď kvôli pýche alebo zo strachu, že budeme vyzeráť slabí. Hovoríme „to nič“, alebo „už to prešlo“, ale v skutočnosti nie sme zmierení so zradami, čo nás ranili. Keď si nevieme priznať, že nechceme odpustiť, skrývame sa za výhovorku, aby sme neboli znovu zraniteľní a netrpeli. Ježiš naopak ponúka svoje rany ako záruku odpustenia. Ukazuje, že vzkriesenie nie je vymazaním minulosti, ale jej premenou v nádeji milosrdenstva.

Pán ešte raz zopakuje: „*Pokoj vám!*“ a dodá: „*Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás*“. Týmto slovami odovzdáva apoštolom úlohu byť nástrojmi zmierenia. Ako keby povedal: „*Kto by mohol ohlasovať Otcovo milosrdenstvo, ak nie vy, ktorí ste zakúsili zlyhanie a odpustenie?*“

Napokon Ježiš dýchne na učeníkov a odovzdá im Ducha Svätého. Je to ten istý Duch, ktorý ho pobádal k poslušnosti Otcovi a k láske až po kríž. Od tejto chvíle učenici nemôžu mlčať o tom, čo videli a počuli: že Boh odpúšťa, dvíha, obnovuje dôveru.

Toto je srdce misie Cirkvi: nie vysluhovanie moci, ale odovzdávanie radosti toho, kto bol milovaný presne vtedy, keď si to nezaslúžil.

Aj my sme poslaní. Aj nám Pán ukazuje svoje rany a hovorí: „*Pokoj vám!*“ Nebojme sa odhaliť naše rany uzdravené milosrdenstvom. Nebojme sa stať sa blízkymi tomu, kto je uzavretý v strachu alebo pre výčitky svedomia. Nech nás dych Ducha urobí svedkami pokoja a lásky silnejšej ako každá porážka.